คราบจุลินทรีย์มีคุณสมบัติทั้งหมดของไบโอฟิล์ม

แท้จริงแล้วมันคือการรวมตัวของเซลล์จุลินทรีย์ที่ยึดติดกับพื้นผิวและรวมอยู่ในเมทริกซ์โพลีเมอร์นอกเซลล์ที่สร้างขึ้นโดยพวกมัน เช่นเดียวกับแผ่นชีวะอื่น ๆ แผ่นแบคทีเรียถูกระบุโดยการกระจ ายโครงสร้างที่หลากหลายและยังอำนวยค บล็อก วามสะดวกปฏิสัมพันธ์อินทรีย์ระหว่างพันธุ์จุลินทรีย์ที่รวมอยู่ในนั้น

ทันทีหลังจากการทำความสะอาดทางกลของบริเวณผิวฟันหรือรากเทียม-เทียม

มีการตกตะกอนของฟิล์มที่ประกอบด้วยไกลโคโปรตีนในน้ำลายเป็นหลักซึ่งช่วยลดการยึดเกาะของเชื้อโรคทางทันตกรรมต่อบริเวณพื้นผิวเหล่านี้ ผู้ตั้งรกรากในยุคแรกๆ ของภาพยนตร์เรื่องนี้ยืนด้วยประเภทแกรมบวกของหลอดเลือดหัวใจ ซึ่งมาจากสกุล Streptococcus เช่นเดียวกับ Actinomyces ที่มีอัตราเมแทบอลิซึมของแซคคาโรไลติก สปีชีส์เหล่านี้จริง ๆ แล้ว ใช้คาร์โบไฮเดรตแบบง่าย ๆ ที่แนะนำกับระบบการปกครองอาหารเป็น substratum พลังงาน การไม่กำจัดคราบพลัคจะทำให้ความหนาเพิ่มขึ้น

โดยโฟกัสของออกซิเจนลดลงและสารอาหารที่มาจากช่องปากในชั้นลึกลงไปด้วย

สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างของไบโอฟิล์มสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่ยื่นออกไปใต้ขอบเหงือก (แผ่นรองพื้นใต้เหงือก) ที่นี่ ซึ่งแสดงถึงช่องทางเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อมที่สารต้านจุลชีพในน้ำลายไม่สามารถเข้าถึง ปรากฏขึ้น

รวมถึงการเพิ่มขึ้นอย่างมาก สปีชีส์ที่ไม่ใช้ออกซิเจนแบบคณะและแบบไม่ใช้ออกซิเจน โดยหลักแล้วจะเป็นแกรมลบ ซึ่งมีคุณลักษณะโดยเมแทบอลิซึมของ asaccharolytic ประเภทนี้จริง ๆ แล้วใช้โปรตีนเพื่อสุขภาพที่มีอยู่ในของเหลวของร่องเหงือกหรือกระเป๋าเหงือกเป็น substratum พลังงาน

การมีอยู่ของแบคทีเรียแกรมลบในคราบจุลินทรีย์ใต้เหงือกจะกระตุ้นให้เกิดกระบวนการอักเสบที่เกิดขึ้นเองในมุมมองทา

งวิทยาศาสตร์ภายในเวลาไม่กี่วันในโรคเหงือกอักเสบน้อยที่สุด กระบวนการนี้ มิฉะนั้น จัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาไปสู่โรคปริทันต์อักเสบถาวร ซึ่งเป็นพยาธิสภาพที่ขยายไปถึงเซลล์ปริทันต์ในระดับลึก (เนื้อเยื่อเกี่ยวพันเหงือก เส้นเอ็นปริทันต์ กระดูกถุง ซีเมนต์) ทำให้เกิดความหายนะที่ไม่สามารถแก้ไขได้ นอกจากนี้ ที่ระดับของเซลล์รอบรากฟันเทียม

1. การสะสมของคราบจุลินทรีย์ในบริเวณเหนือและใต้เหงือกทำให้เกิดลักษณะที่ปรากฏของพยาธิสภาพที่เกิดจากคราบจุลินทรีย์: เยื่อบุช่องท้องอักเสบจากรากฟันเทียม
2. การตอบสนองต่อการอักเสบแบบย้อนกลับได้ของเซลล์อ่อนบริเวณรากฟันเทียมที่ไม่ทำให้เกิดการสูญเสียมวลกระดูก และ peri-implantitis ซึ่งเป็นกระบวนการอักเสบที่ส่งผลต่อเซลล์ peri-implant ซึ่งรวมถึงโครงสร้างกระดูกที่สนับสนุนของรากฟันเทียมเพิ่มเติม ทำให้เกิดการดูดซึมกลับ

การควบคุมคราบพลัคอย่างเหมาะสมและสม่ำเสมอเป็นข้อกำหนดที่สำคัญสำหรับการหลีกเลี่ยงโรคปริทันต์ เอกสารทางคลินิกยังแสดงให้เห็นอีกว่าความสำเร็จของการบำบัดเหงือกนั้นสามารถเกิดขึ้นได้

เช่นเดียวกับการรักษาไว้เพียงเมื่อลูกค้ามองเห็นถึงการควบคุมคราบแบคทีเรียได้อย่างดีเยี่ยม
ในการปรากฏตัวของรากฟันเทียม osseointegrated

ความล้มเหลวในการกำจัดคราบพลัคที่บ้านช่วยเพิ่มการคุกคามของการเจ็บป่วยที่เกิดจากการอักเสบระหว่างรากฟันเทียมและในทำนองเดียวกันกับสิ่งที่ได้รับการพิสูจน์แล้วสำหรับสภาพเหงือก
การควบคุมคราบจุลินทรีย์เป็นช่วงเวลาสำคัญในการรักษา เงื่อนไขของคราบจุลินทรีย์ peri-implant -สร้างขึ้น
ปัญหาการได้รับและรักษาสุขภาพช่องปากในระดับสูงได้นำไปสู่การศึกษาด้านช่องปากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาเพื่อระบุตัวแทนสารเคมีป้องกันคราบจุลินทรีย์ที่จะใช้ในรูปแบบของน้ำยาบ้วนปากหรือยาสีฟันพร้อมกับสุขภาพฟันที่อยู่อาศัย

การซ้อมรบ

สารป้องกันคราบพลัคที่ใช้มากที่สุดในวิธีการแบบมืออาชีพในปัจจุบันมาจากการจำแนกประเภทของสารฆ่าเชื้อแบคทีเรีย สารเคมีที่กำหนดโดยงานฆ่าเชื้อแบคทีเรียหรือแบคทีเรีย โดยทั่วไปขึ้นอยู่กับปริมาณการใช้
ซึ่งสร้างความเสียหายโดยการสัมผัสเมมเบรนของจุลินทรีย์หรือทำให้เกิดการตกตะกอนของชิ้นส่วนไซโตพลาสซึมที่มีผ

ลกระทบ ที่มีความเข้มต่างกัน (จากการลดความซ้ำซ้อนของเซลล์จนทำให้จุลินทรีย์ตาย) Chlorhexidine ย่อมาจาก

ในบรรดาน้ำยาฆ่าเชื้อทางทันตกรรม ซึ่งเป็นอนุภาคที่ทันตแพทย์แนะนำมากที่สุด
อันเป็นผลมาจากกิจกรรมที่หลากหลายมาก รวมทั้งยีสต์และไวรัส และที่สำคัญที่สุดสำหรับเนื้อหาที่สูง
(มีความกระตือรือร้นในปากได้นานถึง 12 ชั่วโมง) จึงนำมาพิจารณาถึงมาตรฐานทองคำในหมู่

สารเคมีป้องกันคราบจุลินทรีย์ มันเป็นสาร biguanide
ที่เป็นประจุบวกซึ่งมีสารตกค้าง guanidine
ในสูตรทางเคมีของมันซึ่งมีหน้าที่ในการยึดเ
กาะที่รวดเร็วและไม่หยุดยั้งกับพื้นผิวประจุลบ
(ไฮดรอกซีอะพาไทต์ของเคลือบฟัน,
โพลีแซคคาไรด์ของพื้นผิวผนังจุลินทรีย์, เมือกน้ำลาย), คาร์บอน

สะพานที่ให้ที่อยู่อาศัยที่เป็นของแข็งของอนุภาคไลโปฟิลิก (แบคทีเรียสามารถแพร่กระจายได้สูง)

เช่นเดียวกับวงแหวนคลอโรฟินิลซึ่งมีฤทธิ์ฆ่าเชื้อทางชีวภาพในวงกว้าง (รูปที่ 1)
อนุภาคคลอเฮกซิดีนเพื่อต่อต้านคราบจุลินทรีย์จะเกาะกับชั้นเยื่อหุ้มเซลล์เปลี่ยนแปลงการรั่วซึมในโครงสร้าง
มันมีงานฆ่าเชื้อแบคทีเรียหรือน้ำยาฆ่าเชื้อ ขึ้นอยู่กับความเข้มข้น

มันไม่มีผลเสียต่อระบบเนื่องจากไม่ถูกดูดซึมในทางเดินอาหาร เช่นเดียวกับหลังจากใช้งานเป็นเวลานาน
มันจะไม่ทำให้เกิดการดื้อต่อจุลินทรีย์หรือ superinfections
งานประจุบวกที่ทำเครื่องหมายไว้และความสำคัญสูงเป็นพื้นฐานของผลกระทบที่เกิดจากการใช้งานในระยะยาว:

1. เม็ดสีบนฟัน เยื่อเมือก การบูรณะ (ปริมาณน้ำฝนของโครโมโซมประจุลบในสูตรอาหาร)
2. การเปลี่ยนแปลงในรสชาติและความชอบที่ไม่พึงประสงค์ การสะสมที่เพิ่มขึ้น ของหินปูน,
3. การสลายตัวของเมือก (ไม่บ่อย), parotidomegaly (ผิดปกติ)

คลอเฮกซิดีนมีอยู่ในสูตรยาต่อไปนี้: น้ำยาบ้วนปาก สเปรย์ (สำหรับใช้เฉพาะที่) ยาสีฟัน เจล และวาร์นิช
(เพื่อป้องกันโรคฟันผุที่มา) วิธีแก้ปัญหาที่ใช้กันมากที่สุดวิธีหนึ่งคือน้ำยาบ้วนปาก ที่มีความเข้มข้นของคลอเฮกซิดีน

0.2% หรือ 0.12% โดยใช้เวลาซัก 30-60 วินาที กับผลิตภัณฑ์ 10 หรือ 15 มล. โดยเฉพาะ สองสามปีที่ผ่านมา น้ำยาบ้วนปากที่ประกอบด้วยคลอเฮกซิดีน 0.3% ก็มีวางจำหน่ายทั่วไปเช่นกัน ต้องล้างอย่างน้อย 30

นาทีหลังจากใช้ยาสีฟันที่มีโซดิโอลอรีลซัลเฟต

เนื่องจากการสื่อสารที่เป็นปฏิปักษ์กับสารนี้หรือสารลดแรงตึงผิว/สารทำความสะอาดอื่นๆ
ปฏิสัมพันธ์ที่เปรียบเทียบกันได้นั้นได้รับการยอมรับด้วยความเคารพต่อ nystatin
การทำงานร่วมกันในการป้องกันกิจกรรมต่อต้านคราบพลัคอาจเกิดขึ้นเพิ่มเติมในสินค้าเชิงพาณิชย์ซึ่งประกอบด้วยระ

บบต่อต้านการสร้างเม็ ดสี
ซึ่งประสิทธิภาพการทำงานทั้งหมดยังคงมีควา
มไม่แน่นอน ในความเป็นจริง สารต่อต้านการเปลี่ยนสี
ขัดขวางการทำงานของเม็ดสีของคลอเฮ
กซิดีนโดยจับกับหนึ่งในสองแหล่งกวานิดีน
ซึ่งมีหน้าที่จับกับโครโมเจนในอาหาร
แต่ยังรวมถึงบริเวณผิวปากและจุลินทรีย์ด้วย

เป็นที่เข้าใจกันว่าผลลัพธ์ในการป้องกันคราบพลัคจะดีที่สุดในระยะเวลาอันสั้น

เมื่อการจัดการด้านสุขอนามัยทางทันตกรรมทำได้ยาก ไม่ดี หรือทำไม่ได้ ในทางตรงกันข้าม
การใช้งานที่ยาวนานเป็นระยะเวลามากกว่า 10-15 วัน จะเป็นภาระกับผลกระทบด้านลบที่กำหนดไว้ นอกจากนี้
เนื่องจากเลือดและสารหลั่งจากการอักเสบจะทำหน้าที่ต่อต้านคราบพลัค

คลอเฮกซิดีนจึงมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นเมื่อใช้เป็นมาตรการป้องกัน กล่าวคือ
เพื่อป้องกันการก่อตัวของไบโอฟิล์มบนพื้นที่ผิวที่ยังไม่เป็นอาณานิคมของแบคทีเรียและเพื่อ
รักษาสุขภาพเหงือกและสุขภาพที่ดี